

— Скоро ли ще си дойде отъ гости Пъструшка?

— Скоро, врѣме е . . . Слѣдъ три дена . . .

Едно утро се събуди Илийчо, а баба му весело се разбѣбрала:

— Поздравлявамъ те съ новъ подарѣкъ: твоята Пъструша измѣтила тѣкмо 8 пиленца.

Боже мой! Каква изненадана радостъ, какво щастие! Пъструшка е тукъ, а около нея тия хубавички пиленца . . . — едни сивички съ черни очички и жълтички крачка, други тъмно кафени, съ черни крачка и жълта клѣвчица; трети—още по пѣстри, още по-красиви . . .

— Ахъ, вий, милички! . . .

Наведи се Илийчо, хвана едно пиленце, а то запищя, зашава изъ рѣцѣтъ му . . . Чу Пъструшка жаловития гласъ на дѣтенцето си, разпери крилѣ, впусна се къмъ Илийча, клѣвна го по рѣцѣтъ и освободи пиленцето . . .

— Илийчо се разядоса и сълзи закапаха отъ очитѣ му.

— Каква станала зла, каза той. Азъ нѣма вече да я обичамъ.

— Добрѣ ще направишъ да не я закачашъ и безпокоишъ миличѣкъ. Пъструшка е сега майка и се грижи да запази и отхрани своитѣ дѣчица . . . Много неприятели има твоята Пъструшка, колко много . . . а ней е тѣй мило, тѣй жално за пиленцата, какъ ги пази тя всичкитѣ, да се не разгубятъ. Силни сѣ нейнитѣ врагове и не на своята сила се надява тя, а на своята майчина любовъ